

Vrijdagmiddag, vijf voor vijf

Lauwe wind strijkt lui over Mila's gezicht. Ze ritst haar donsjack los en tuurt naar de lucht, terwijl ze een melodie neuriet. Oudroze vegen versieren het grijs van deze onverwacht milde winterdag en bezorgen haar een vals lentegevoel. Ze kijkt ernaar en voelt zich er bijna in opgenomen, alsof ze onderdeel is van een transparant ingekleurde aquarel. Kale bomen die links en rechts opdoemen en smeltende sneeuwresten, vuil geworden tussen het dorre blad, verstoren ongenadig die illusie.

Ze richt haar ogen weer op het bospad, knijpt ze dicht en verdwijnt in zwart dat nooit echt zwart wil worden. Licht zwalkend en een beetje giechelend vervolgt ze haar weg. Ze houdt van dit spelletje uit haar kinderjaren, net als Tim vroeger. Ze speelden het wel eens samen als hij zich verveelde tijdens lange wandelingen. Zeven was hij toen, acht misschien. Ze ziet zijn lange wimpers weer tussen zijn krampachtig toegeknepen oogleden uitsteken. Af en toe gluurde hij er stiekem tussendoor om het maar zo lang mogelijk vol te kunnen houden. Avontuurlijk als hij toen al was, had hij zelfs een keer voorgesteld om blind de Litsberg af te rennen. Dat kon toen nog gemakkelijk, maar door de jaren heen zag ze het zandduin steeds meer afkalven en verharden. Heel wat generaties kinderen hebben er tot op de dag van vandaag kuilen en gangen in gegraven. Ze zou het nu echt niet meer durven.

Met één voet stapt Mila op een boomstronk, nog wat glad van nachtelijke vorst. Ze glijdt weg en opent snel weer haar ogen. Onvoorstelbaar toch, dat die lieverd volgende week op kamers gaat. Een groot deel van zijn spullen wacht al ingepakt op de overloop. Ze heeft hem vanmorgen bij Geert afgezet, om daar de rest op te halen. Vanavond blijft hij bij zijn vader eten en daarna komen ze samen naar het jubileumconcert van haar koor.

Nog even blijven haar gedachten hangen bij Tim. Gelukkig was hij al door zijn puberteitsjaren heen, toen Geert en zij vorig jaar na lang twijfelen en steeds weer opnieuw proberen alsnog gingen scheiden. Hun totaal verschillende persoonlijkheden die lange tijd als krachtige magneten werkten, bleken elkaar uiteindelijk toch te veel in de weg te zitten.

Ze hebben er met hun zoon steeds eerlijk en open over kunnen praten. Toch deed het haar nog het meeste pijn zijn half weggestopte verdriet te zien. Had ze daar wel genoeg aandacht aan gegeven? Een oud schuldgevoel speelt opnieuw op als ze terugdenkt aan die moeilijke tijd. Zonder haar koor had ze het toen echt nooit gered. De warme vriendschap en de wekelijkse repetities zorgden voor afleiding en wat ontspanning tijdens die lastige weken.

Ach ja, het koor, ze zou het nog bijna vergeten. Hoe laat is het eigenlijk al? Ze tast naar haar telefoon. Verdorie, heeft ze dat ding alweer thuis laten liggen. Hoe vaak hebben Geert en Tim er al niet over geklaagd dat ze voortdurend onbereikbaar is. Balend schuift ze haar mouw omhoog en kijkt op haar horloge. Meteen loopt ze door en maakt haar passen wat groter. Het bos oogt leeg, snel oefent ze nog een paar toonladders en zet dan de solo in die ze vanavond tijdens het tweede nummer van het concert zal zingen. De melancholie van het lied werkt sterker in de stilte van dit décor vol rozige lucht.

Een onbestemd gevoel dat vanuit haar buik omhoogkomt maakt haar stem hees. Ze schraapt haar keel. De wind die met trage vingers langs de rand van haar T-shirt draalt, voelt als troost.

Ze moet opeens aan Ed denken. Hoe hij naar haar keek toen ze vanmiddag in zijn benauwde kantoor haar vest uittrok. Hij onderbrak het werkoverleg geen moment en zijn blik zwaaide meteen terug naar de tekst op zijn computer, maar het was haar niet ontgaan. Ze bloost warempel weer nu ze het zich herinnert. Toch had ze zich vanmorgen voor de spiegel afgevraagd of dat vuurrode T-shirt nog wel kon. De laatste tijd heeft ze wel vaker van die vervelende twijfels.

Ze stopt haar overpeinzingen wanneer een paarse flits in de verte haar aandacht trekt. Als ze dichterbij komt ziet ze dat het een mountainbiker is.

Sem remt als een wilde, gooit zijn fiets tegen een boom, dumpst zijn rugzak op de bank en laat zich ernaast vallen. Meer dan een uur crost hij hier nu al rond. Een boer op een tractor is de enige levende ziel die hij tot nu toe is tegengekomen. Deze hele rotdag op school heeft hij aan dit moment gedacht terwijl klasgenoten stoere praat met elkaar uitwisselden.

Als hij eraan terugdenkt, baalt hij er alweer van. Voortdurend moeten die kinderachtige gasten tegen elkaar opscheppen over de lekkere wijven waarmee ze het zogenaamd al gedaan hebben.

Hij trekt zijn neus op en snuift minachtend. Wat weten ze nu helemaal van vrouwen? Sommigen kunnen hun eigen brood nog niet smeren. Hij ziet het aan die nauwkeurig in helften gesneden boterhammen in plastic dozen, waarin de lege plekken zijn opgevuld met ongeschildte appelpartten of ander fruit. Vroeger, toen hij nog in het kindertehuis zat, smeerde hij al zelf. En de enkele keer dat hij een appel meeneemt zit die los in zijn jaszak, bij zijn pakje shag. Vies vinden de meiden dat.

Van die stomme meiden baalt hij trouwens nog meer. De meeste zijn alleen maar met hun haar en make-up in de weer.

Linda is nog wel ok. Die durft tenminste haar mond open te trekken tegen de leraren. Machtig mooi tekenen kan ze ook. Ze doet niets liever, dat delen ze met elkaar. In de tekenlessen komt ze vaak naast hem zitten, zoals gisteren. Hij voelt weer het kriebelen van haar lange haar over zijn onderarm, toen ze zich belangstellend over zijn blad boog.

Als ze vanmiddag niet zo snel weg was geweest had hij haar misschien wel zijn laatste tekeningen laten zien. Hij hecht waarde aan haar mening. Linda is recht voor zijn raap en ze ziet altijd alles. Ze observeert constant de wereld om haar heen, net zoals hij.

Hoe zou zij denken over de figuren die van ergens ver weg uit zijn pen lijken te vloeien? De Oost-Indische inkt waarmee hij graag werkt maakt ze zo donker en spannend. Zou zij dat ook vinden? Jammer eigenlijk, dat hij haar niet gevraagd heeft. Ze moest ook opeens zo nodig met die uitsloverige Douwe mee. Ach, vrouwen of meiden, uiteindelijk zijn ze toch allemaal hetzelfde.

Geërgerd staat Sem op, schopt tegen de dennenappels voor zijn voeten, raapt er een op, gooit hem dan weg. Hij heeft dorst en zijn shirt plakt aan zijn rug. Hij trekt het los en gaapt. De spanning die tijdens de rit over de hobbelige paden nog door zijn lange lijf gierde is weggevloeid. Toch blijft er iets rommelen vanbinnen, alsof hij iets wil vernielen, kapot wil maken. Onrustig loopt hij op en neer, staart dan weer voor zich uit, registreert de bank, de bomen, een paar verdroogde paddenstoelen die na de herfst overeind zijn gebleven. Dan onderscheidt hij een gestalte die op hem toe

komt lopen, daar waar de bomen nog niet zo dicht bij elkaar staan en het licht ruim toegang heeft.

Abrupt valt Sem stil. Van deze afstand herkent hij een vrouw aan haar bewegingen. Haar pas kan groter of kleiner zijn, maar neemt nooit vanzelfsprekend de volle lengte, tenzij ze erbij nadenkt. Haar heupen draaien meer of minder mee, maar altijd zachter, ronder dan bij een man. Terwijl hij haar blijft volgen laat hij zich weer op de bank zakken. Er is niet veel tijd meer. Zijn hart begint sneller te kloppen.

Mila nadert langzaam, alsof ze het gevoel van opgenomen zijn in het landschap daardoor nog even kan verlengen. Nieuwsgierigheid wint het van haar dromerige stemming. Ze spant zich in om de mountainbiker beter te kunnen zien.

Zijn rugzak valt om als hij opveert, in de bladeren schopt, zich bukt, iets opraapt. In zijn worp herkent ze de brede, lenige armzwaai van haar zoon, maar deze jongen lijkt langer en krachtiger. Toch kan ze zijn leeftijd moeilijk inschatten, helemaal nu hij zo ongedurig op en neer beent. Hij zou zeventien of achttien kunnen zijn maar net zo goed twintig, net als Tim. Het blonde haar dat in gelplukken over zijn voorhoofd valt, vormt een contrast met zijn donkere wenkbrauwen.

Hij zit nu weer op de bank die ze bijna passeert. Ze opent haar mond om hem gedag te zeggen. Op het allerlaatste moment zwijgt ze. Komt het door zijn blik die te snel wegdraait en toch alles lijkt te zien? Binnen een paar seconden gaan er onmogelijk veel vragen door haar heen. Wat heeft hij te verbergen? Is hij wel alleen? Heeft hij een wapen? Stel dat hij haar vastpakt, aanvalt, wat dan?

Sem kijkt haar aan. Kort, nog geen seconde. In die tijd stelt hij vast dat ze niet jong meer is en ook niet echt oud. Ze zou zijn moeder kunnen zijn. Een moeder die vraagt hoe je schooldag was, of je die modderschoenen even wil uittrekken en de muziek wat zachter kan zetten. Of je thee wil en straks niet te lang bij je vrienden blijft hangen. Zo'n moeder die hij kent van die doodenkele keer dat hij met een klasgenootje mee naar huis ging.

Zijn eigen moeder herinnert hij zich alleen met bange ogen die donker werden als ze voor de zoveelste keer wegkroop in een hoek van de kamer. Huilend liet ze de trappen en slagen van de man die hij nooit meer wil zien over zich heen komen.

Ze deed niks terug. Dat had hij wél gedaan. Schreeuwend bonkte hij met zijn kleine vuisten op zijn vader in, tot hij niet meer kon. Het hielp nooit. En niemand hielp hém.

Hij richt zich weer naar de vrouw. Loshangend haar veert op en neer in de cadans van haar passen. Bij haar voorhoofd krult het vochtig, bijna zwart. Haar vest hangt open. Hij ziet haar borsten bewegen onder een vuurrood shirt. Ze komt dichterbij. Ze kijkt naar hem, kijkt hem recht aan, met vriendelijke ogen. Hij wendt zich af, wil weg, maar kan zichzelf niet in beweging zetten. Ze lijkt sterk, maar het is iets anders dat hem tegenhoudt. Hij kijkt nog eens, ziet haar benen die voortstappen, weer die ogen, toch een vleug angst. Hij herkent angst in passen die weigeren te versnellen en krampachtig hetzelfde tempo aanhouden.

Mila laat haar ingehouden adem los. Goddank, ze heeft hem achter zich gelaten. Doorlopen nu, alsof er niets aan de hand is. Alsof hij gewoon een jongen is die uitrust op een bank na een wilde rit op zijn mountainbike. Nog even en ze komt in de buurt van de Koebrug. Dan zit ze weer op de bekende weg, de route waar je altijd wel wandelaars tegen komt.

In de lucht begint het roze vaal te worden en neemt het grijs toe. Op haar horloge ziet ze dat het bijna vijf voor vijf is. Ze moet opschieten. Achter zich hoort ze iets ritselen. Ze kijkt niet om.

De geplande aanvangstijd van het concert is al een tijd verstreken. In de grote zaal van het gemeenschapshuis beginnen de toeschouwers onrustig op hun stoelen te schuifelen. Kinderen rennen op en neer naar de toiletten in de gang. Twee jongens veroorzaken vrolijk lachend een waterballet bij de wasbakken en worden door een boze vader op de vingers getikt.

Eindelijk stapt de koorvoorzitter het podium op. Het geroezemoes in de zaal neemt af. De grote lichten gaan uit. Een paar late bezoekers sluipen zo geruisloos mogelijk naar voren. Tim wijst zijn vader op twee plaatsen die nog niet bezet zijn.

Langzaam gaan de gordijnen open. Het koor staat al opgesteld en concentreert zich op het openingslied. De voorzitter maakt nog snel een opmerking over het programmaboekje. Hij wijst erop dat de solo in het tweede nummer door onvoorziene

omstandigheden komt te vervallen. Dan geeft de dirigent de begintonen van het eerste lied aan.

Mila is al halverwege de Sint Ursulamolen, wanneer ze blijft staan. In de winterstilte hoort ze in de verte het ruisen van het water, waarmee de molen in beweging wordt gezet. Ze draait zich om en loopt terug in de richting waar ze vandaan komt. Ze laat de tijd los.

Er was iets in de ogen van die jongen. Iets wat ze kent en wat haar terug roept. Een stille pijn die zich niet door stoerheid laat onderdrukken en gehoord wil worden. Iemand moet dat doen.